

Na pražské Portě jsem už dělal ledacos. Několikrát jsem zde stavěl soutěžícím mikrofony před pusou, zasedl jsem i v porotě. Ale nejčastěji a nejradši jsem, když si mohu soutěž vychutnat jako divák a posluchač. Jak se mi tedy letošní Pražské finále zamlouvalo?

Byl jsem příjemně překvapen tím, že sál nezel prázdnotou. Také si nejsem jist, že se zde v minulosti začínalo zpěvem Vlajky. Toho se letos chopili porotci a pořadatelé a zapěli ve vší skromnosti pod pódiem. Musím a chci pochválit i zvuk. Tentokrát se Pavel Jindrák vytáhl a nebyl důvod házet na něj pohledy typu „*Ty to fakt neslyšíš?*“. Slyšel a zprostředkoval příjemný poslech všem v sále.

Chvilí jsem si lámal hlavu nad tím, jak stručně představit a zhodnotit soutěžící. Vzít to od nejhoršího k nejlepšímu? Nebo naopak? Nebo podle výsledků, jak je viděla a slyšela porota? Nakonec jsem se rozhodl pro pořadí chronologické a zachovám pořadí, v jakém vystoupili na prkna, která v Klubu Mlejn znamenají svět.

Nepříjemný úkol zahájit mělo trio mladých kluků, kteří si říkají **Z² hecu**. Začátek to byl příjemný. V nástrojovém vybavení mají dvě kytary a rytmiku, ale pochopili, že některým písním stačí méně a řídí se tím. Navíc měli poměrně zajímavé texty – jen jsem měl pocit, že je psal někdo o dost starší a klukům jsem je tak úplně nevěřil. Navíc bylo občas trochu méně rozumět zpěvákovi, který by měl zapracovat na artikulaci. Celkově ale příslib do budoucna a Diváckou Portu jsem jim přál.

Vladimír Šunda není na pódiích žádným nováčkem, občas se ale skrývá za název své kapely Aulen Orfeus. V rámci soutěže byl takovou malou šedou myškou, která nezanechala žádný větší dojem. Docela slušně hraje na kytaru, se zpěvem už je to o poznání horší a texty by rozhodně chtěly větší péči.

Excelence ve mně zanechala rozporuplné pocity. Zpívající bongista působil jako sólista, který ostatní spoluhráče moc nevnímá a je tu od toho, aby do mikrofону vykřičel, co má na srdci. Zbytek kapely se navíc ještě nerozhodl, jestli chce znít jako blues, nebo jako country. Písně navíc dost splývaly a nebýt mezi nimi pauzy, horko těžko by se určovalo, kde jedna končí a druhá začíná.

Zdeněk Barták a Jan Adamčík si obsadili každý jednu půlku pódia a pro jejich vystoupení to bylo příznačné. Hráli totiž vedle sebe, nikoliv spolu. Aranže dvou kytar se moc nepovedly, chvílemi jsem měl pocit, že jeden hraje a druhý k tomu teprve hledá, co by přidal. Pochválit lze snad jen Zdeněkův zpěv, který je jasný, čistý a silný. Texty se bohužel otáčejí hlavně do minulosti, k tomu jak bylo dobře, jak mládí už je v nenávratnu... a působí ublíženě a bolestínsky.

Skupina **Modrá šmouha** se do Pražského finále Porty dostala díky tomu, že si na základní kolo sezvala rodinné příslušníky do pátého kolene a ti jí dali povinně svůj hlas. Jinak si jejich vítězství v diváckém hlasování nedovedu vysvětlit. Kapela, která ve všech soutěžních písních zní tak, že kytarista se drží kontrabas, zatímco steelkytarista nejspíš v zákulisí kapajícího kohoutku, kde zpěv zní jako mrouskání koček za měsíční noci... První opravdu trestný poslech večera. V sestavě kapely je u kláves člověk jménem Bedřich Švácha. Je-li to stejný člověk, který hrával v Pacifiku na baskytaru a který působil jako host skupiny Sekvoj, je mi jeho sešupu docela líto.

Druhý trestný poslech následoval hned po Modré šmouze. Nese jméno **Romana Sulčíkové** a jedná se o písničkářku, která se doprovází na akordeon. Kdesi jsem slyšel, že byla přirovnávána k Radůze. Tak to Ne! Radůza je vyzrálý člověk, který něco umí, i když se to ne každému musí líbit. Romaně Sulčíkové bych možná přiznal, že ovládá hru na akordeon. Zde ale končím, protože vše ostatní je tristní. Počínaje repertoárem, který pokud není špatný, je rozhodně podprůměrný, pokračující zpěvem, který je obohacen tolika nešvary, že se ani nehodí

je vyjmenovávat. Už po první sloce jsem měl chuť vstát a křičet společně s Polívkovým šaškem: „Ne

umí čééésky, neumí čéésky!“

Takhle nějak zní parodie, když se někdo snaží předvádět například Vietnamce, který se sotva naučil pár slov česky, ale dlouhé a krátké souhlásky, nemluvě o přízvuku, to všechno mu ještě uniká. A uniká to i Romaně Sulčíkové. Na závěr bych snad podotkl, že by jí někdo mohl poradit, jak se obléci, pokud chce (musí?) na pódiu zvolit s akordeonem takový posez, jaký volí. Takto působí, řekněme, dosti frivolně a publikum se dohaduje, kam až je vidět...

Vraťme se ale k muzice. Tu na pódium vrátilo duo **Emozpěv**. Dva kluci, kteří jako kdyby na Portu spadli z jiného světa. Ale to jen na první pohled. Když začali hrát, byli tu doma, jako kdokoliv jiný. A jejich vystoupení nebylo vůbec špatné, i když jsem si dlouho zvykal na jejich textové obraty, na souzvuk akustické kytary a baskytary, na lehce ležérní výraz. V celkovém hodnocení rozhodně první pětka.

Další v pořadí bylo trio **Choroši**. To také nejsou žádní začátečníci. Petra Ovsenáka známe z dua Nestíháme, Tomáš Doug Machalík byl nějakou dobu členem redakce iFOLKu a Aleš Rogalewicz se na pódiih také už nějaký čas protlouká. Zde si hodnocení nechám pro sebe, protože chválit kapelu, kterou občas zvučím, by mohlo znít všelijak. Napíšu jen, že jsem byl spokojen a že spokojena byla asi i kapela s výsledkem.

Markéta Zdeňková kvartet přinesla na pódium hodně instrumentální dovednosti, trochu najazzlý projev a zajímavou autorskou tvorbu. Trochu mi vadil pódiový projev frontmanky, který mi přišel mírně infantilní, ale nikoliv tak, aby mi to zkazilo náladu a požitek z písniček. Kromě Zdeňka Zdeňka u kláves se mi hodně líbil ještě výkon houslistky. Tipoval jsem postup na autorskou Portu a první nebo druhé místo v interpretační soutěži.

Šeginy uspěly ve finále v Řevnicích v minulém roce, což mě docela překvapilo, protože mě přišlo jejich vystoupení takové bez šťávy. A úplně stejný mi jejich výkon přišel i tentokrát. Nemastné, neslané, písničky jakoby nedokázaly přelézt tu bariéru mezi jevištěm a hledištěm. Hudebníci se na pódiu rochní ve svých tónech, slovech, pocitech, ale posluchači nic z toho nepředávají. Šedý průměr, který neurazí, ale nemáte ani důvod chtít slyšet víc.

Tolik soutěžní klání. Porota se odešla poradit a na pódiu po rychlé zkoušce začala svou show skupina **Bezefšeho**. Tady bylo všechno: instrumentální dovednost, výborný zpěv (zvlášť ženská část souboru), emoce, energie... Prostě zážitek. A pak už jen vyhlášení

[výsledků](#)

, které jste si na FOLKtime mohli přečíst ještě večer po jejich vyhlášení. Myslím, že kromě autorské tvorby jsem se s porotou docela shodl.